

שבת קודש, תשע"א
פרשת ראה
כ"א
עלון מס. 87

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידנו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחטבה - טמונה ומאירה בפתיחה לפרשה

כנגד כל הסיכויים

מלחמה שפורצת בין ממלכות יפניות בעת העתיקה, היא מחזה שכיח. אך כאשר צד אחד דל בתחמושת ובלוחמים מיומנים מנצח את היריב החזק ממנו - זוהי אגדה פנטסטית שמתממשת. אין זה באמת קורה?

לתמיד, גונבה השמועה לאוזניו. כמנהיג מפוכח, הכיר קאמאקורה גונגורו, בערך חשיבות המוראל הגבוה בעת קרב. לשם כך הוא החליט לעשות מעשה לא שגרתי...

"הביטו בידי הימנית!", ציווה פתאום על כיתות הסמוראים. כולם הסתכלו על מנהיגם שהכניס את ידו לכיס מדי הקרב שלו, הוציא משם מטבע כסף והראה אותה לחיילים.

"כולכם יודעים, כי בצד הנושא את ציור המטבע מתנוסס איור סמל חליל השקוהאצ'י היפני שעשוי מעץ הבמבוק הנפוץ כאן, במזרח הרחוק. מן העבר השני מופיע ערך הנקוב של המטבע! נכון או לא?", שאל המפקד.

"אמת ויציב!", ענו כולם במקלה אחידה.

"ועכשיו נעבור לתובנה נוספת", הכריז בדרמטיות, "אתם יודעים כי במקרים שיש ספיקות וחששות, הדרך הטובה להפיג אותן הינה באמצעות הטלת גורל. הטקס הזה נעוץ חזק בהיסטוריה של אומות העולם. הבבליים, היו רשמים שמות של ערי האויב על חיצים והיו שולפים באקראי חץ אחד. העיר אשר הייתה כתובה עליו היא היעד שנבחר על אתר - לכיבוש. הסינים, נהגו לרשום אותיות על מקלונים אותם היו מניחים בתוך גביע. לאחר נייעור היו נופלים אותיות וכשציפרו אותן ניסו למצוא דרכן, את התשובה. גם האומה היהודית השתמשה בגורל מספר פעמים, גדול המצביאים שלה, יהושע, חילק בזמנו את ארץ ישראל על פי גורל לשבטים. עכן, ממשפחת הזרחי שמקורה משבט יהודה, הוא דמות מקראית שמעל בצורה אנונימית בחרם של יריחו הכבושה. האיש נתגלה על ידי פור שהטיל יהושע. גם אנו ניקח את גורלנו בידינו. אני אטיל את המטבע שבידי על האדמה והיה, אם הוא ייפול על צידו החזיתי של החליל, סימן כי הצלחה בשדה הקרב מובטחת לנו. ואם לא אז סופינו לנחול מפלה נחרצת. מסכימים או לא?", שאל.

"מקובל מאוד! אין לא חשבנו על זה מקודם?!", הסכימו פיקודי.

רחש של התלהבות חלף בין החיילים המתוחים. הם הביטו מהופנטים במטבע שעפה מיד המפקד באוויר ונחתה על הקרקע... התוצאה הייתה מפתיעה, המטבע נפלה על צד ציור החליל המפורסם.

טורים צפופים של פילי מלחמה מלווים בחיל פרשים אדיר מימדים, נע על דרך העפר הראשית המובילה אל הים. בראש המחנה דהרה פלוגת המשמר הנשיאותי של קיסר הממלכה, טאירה, שישב במרכבה הדורה, בגוון שחור. פני מחנה הענק היו מועדות אל האי הנושו, הגדול באיי יפן. מאות אלפי החיילים, נחשבו לכוח האיכותי במדינת האיים האסיאתית. כל יציאה לקרב מצד הצבא הקיסרי, היה כרוך בניצחון מוחץ - לטובתם. תוצאה שהייתה מובטחת מראש בתקופת ימי הביניים של אז.

מפני כך, כאשר הודיע מנהיג ממלכת הסמוראים, קאמאקורה גונגורו, על מרד מיסים מול הקיסר הגדול, היו רבים שהרימו גבה לנוכח החוצפה שכרוכה בדבר. אומנם טיעונו של האיש היו הגיוניים לחלוטין, מכיוון שהמיסים הכבידו מאוד על האוכלוסייה קשת היום, אך הסכנה הנשקפת מצד אגרוף הברזל של הצבא הלאומי- הקיסרי שיופנה נגדו הייתה עצומה. "זה כמו שנמלה תצא להילחם עם הדוב", שחו הבריות באי ההררי שחששו לגורלם מאוד.

גם הסמוראים, הלוחמים בצבאו של המנהיג, נרעדו ונתחלחו מעצם המחשבה האפשרית על עימות חזיתי עם הקיסר. בקרבות קודמים, חייליו לא היססו להעלות ערים גדולות ומיושבות באש, למרות שלנגד עיניהם החייתיות התנופפו מעל כל בית דגלים לבנים. מיליוני אזרחים תמימים שילמו בחייהם. שום כוח צבאי לא עמד מול מגף הפלדה של הקיסר האכזר שבנוסף לכוחותיו הסדירים, עמדו לרשותו כלי הנשק המשוכללים ביותר בעת הקדומה ההיא.

למרות זאת, החליט המפקד לנסות ולנפץ את שלטון הרשע הכל-יכול. "ההגנה הטובה ביותר היא ההתקפה!", פרש באומץ את משנתו האסטרטגית לפני הסמוראים הלוחמים. מניינם של אלה הידלדל מיום ליום, מחמת עריקים מפוחדים שנמלטו לכל הרוחות. גם הנותרים הביטו בכלי הנשק החלודים שבידיהם ובמעט הסוסים הישישים ששירתו אותם בנאמנות בימים טובים יותר ועתה, אבד עליהם הקלח.

ביום היציאה לקרב, עצר מחנה הסמוראים הקטן ליד צומת דרכים. שם חילק המפקד את חייליו לפלוגות קטנות. מעיניו החדות - לא נעלמו החששות שכרסמו את נפש נאמניו והטילו בהם מורן. "כולם חילקו לנשותיהם צוואות בטרם נפרדו מהם בלב כבד,

בגורל. את הסוד הכמוס שצפן ונצר גונגורו בלבו, מה שכולם לא ידעו, ניתן כעת להוציא לאור. המטבע שביד המצביא הייתה זהה בשתי צדדיה. שני חלילי במבוק חרט בה המפקד העליון של הסמוראים בכוונה תחילה, מבעוד מועד. אך מה זה משנה! אחרי ככלות הכל, התודעה והאמונה הברורה שנצטיירה במוחות ולבבות הסמוראים זו שדמיינה את עצמם מביסים את האויב המר – היא זאת שעמדה להם למגר את היריב העולה עליהם בכוחו ובנשקו.

תובנה משמעותית-מרכזית זו של רתימת הדמיון החיובי כמוטיב להצלחה מטאורית בחיים כנגד כל מיני ניגודים כאלה ואחרים - נרמזת בפתיח פרשתנו: "ראה, אנוכי נותן לפניכם, היום: ברכה וקללה". "ראה", כאשר אתה 'רואה' באמצעות כוח הדמיון החיובי. "אנוכי", חוזה את 'עצמך' במצב מצליח. אזי אתה: "נותן", מעניק. "לפניכם", לעצמך כמו גם: לאחרים. "היום", ברגע זה ממש כנגד כל הסיכויים שממעטים ביכולותיך ובסיכויי הצלחתך העתידית. את ה"ברכה וקללה", כלומר: באפשרותך וביכולתך לנצל את אותו כוח תיאורטי שמתעלה מעל המציאות הפועלת בשטח ומדמה את עצמך כך או כך לטוב ("ברכה") ולרע ("קללה") חרף כל מיני מתקילים ומוטיבים שליליים וכן חלילה, להיפך.

בעולם הרציונאלי הפילוסופי קיימת מאז ומעולם תזה של: ה"סובייקטיביות", זהו מונח רעיוני שמתאר את תמונת המצב מתוך רגשותיו ותחושותיו הפנימיים של האדם. הצד הנגדי שלה היא ה"אובייקטיביות", מרכיב המצדד בהכרת המציאות כעובדת אמת מחוץ לתפיסת ההכרה הפרטית. לו אם נרצה, בדבריה כאן מציבה החכמה העליונה גשר מאחד בין קצוות קוטביות אלו. כי המציאות החיצונית (האובייקטיבית) נגזרת, מתחוללת ומונעת על ידי ההכרה והדמיון הגנוזים בנפש הסובייקטיבית. וכי ביכולת האדם ליצור את העובדות על ידי שימוש אפקטיבי בכוח החזון הציורי שלו, להינשא על כנפי הדמיון שיוביל אותו מעבר לכל הסיכויים והמניעים שכנגד בדרך אל המטרה הסופית האידיאלית כפי פרי רוחו ומחשבתו.

ולסיום, לאונרד לאודר, יו"ר דירקטוריון קונצן הקוסמטיקה הבינלאומי "אסתי לאודר" סיפר ברגע של גילוי לב על נסיקתו המטאורית תודות לפרספקטיבה חיובית ארוכת טווח: "כילד, לא הייתי עשיר מאוד. אבל כשנכנסתי לעסקי הקוסמטיקה רציתי להצליח בגדול. היינו חברה זעירה, אבל חלמתי להיות מסוגל לנהל חברה גדולה ביום מן הימים... בשלב מסוים הבנתי שהפנטזיות, ראיית עצמך במצב מצליח, זה האמצעי החזק ביותר שיש להשגת מטרות אישיות...". **הואוד שולץ מייסד חברת "סטארבקס"** (רשת בתי הקפה הגדולה בעולם) **מסכם:** "שמתי לב לדבר אחד אצל רומנטיקנים: הם מנסים ליצור עולם חדש וטוב יותר מתוך אפרוריות חיי היומיום. זאת גם המטרה של סטארבקס...".

כפי שנאמר, תובנות אלו נרמזו יפה בפתיח פרשתנו.

מסרון

"הדמיון והחזון - מתכנן לניצחון"

לתגובות: 054-849-5606, אמייל: bethashem@gmail.com - רוצים לקבל את העלון בקביעות לדוא"ל, הגישו בקשה לכתובת הנ"ל. חפשו אותנו גם בפייסבוק של "ערכים" <http://www.facebook.com/arachiimil?sk=wall>

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית

"בראבו", צרחו הסמוראים המתלהבים. לנוכח המחזה הם ציירו בדמיונם את מחנה האויב נופל שדוד לרגליהם. "הנה, נתנו לגורל לחשוף את פרצופו בפנינו! יותר מזה לא יכול להיות!", צעק בפאתוס אחד הקצינים, הוזה את תבוסת היריב בכל חושיו.

את הדי המצהלה והשמחה - הפרו לפתע קולות שבקעו מן העמק הסמוך. היו אלה הלמות פרסות חיל הפרשים הקיסרי. חלוצי פילי המלחמה הופיעו על רכסי ההרים מאחוריהם, אגרסיביים מתמיד, נכונים לעימות: קצר ומוחצני כדרכם מימים ימימה.

"קדימה הניצחון בידינו! בא ונראה להם מה זה להתעסק עם הגורל", שאגו הסמוראים לעברם כאריות הנוהמים על טרפם.

רוח הלחימה במחנה הסמוראי הזעיר - נסק לגבהי שיא. הם פלשו בזריזות, במחלקות קטנות, אל שורות הצבא הקיסרי קוטלים בחרבות 'הקטאנה' המסורתיות על ימין ושמאל. צמד סוסים שהוכנו מבעוד מועד נושאי עגלות קש קלות דהרו אל עבר מכונות המלחמה האימתניות, הפילים. כאשר התקרבו הסוסים אליהם, פלוגות קשתים מיומנות ירו ב'יומי' (קשת יפנית) חיצים בוערים אל העגלות שהתלקחו במהירות כאש בשדה קוצים. השריפה המשתוללת הבהילה את הפילים כהוגן. הם נסו אחורה בפראות רומסים את כל אשר נקרה בדרכם, כבומרנג. מעוצמת הטלטה והתפנית הפתאומית נפלו מפעליהם מצריחי המלחמה בזה אחר זה ונקצרו בידי הסמוראים. הגדיל לעשות המפקד, שדהר עם סוסתו הזקינה אל מרכבת השרד השחורה ואת ה'יאר' (חנית קרב) שאחז בידו השליך בעוצמה מבעד לחלון ישירות אל פלג גופו העליון של הקיסר טאירה. הדבר העצים את הביטחון העצמי של חייליו שהמשיכו לזרוע בלבול והרס רב במחנה היריב המסורבל המבולבל...

כנגד כל התחזיות הפסימיות ונבואות הזעם, הייתה התוצאה הסופית הגורפת - לטובת הסמוראים הנלהבים. הם שבו על עקבותיהם שיכורי הצלחה. בדרכם הביתה, עצר המחנה המנצח בפונדק דרכים, לשם מנוחה והתרענונות. בשולחן פינתי ישב לו המנהיג עם סגל הקצונה הבכיר לטקס הרמת כוסית לכבוד הניצחון הגדול.

"בואו נרים את כוסותינו לאות יוקרה של הגורל. אותו אי אפשר לשנות בשום אופן", אמר סנגוקו, קצין הקשתים, והניף גבוה באוויר את גביע הנחושת שלו.

למשמע הדברים, הוציא, גונגורו, המצביא, את המטבע מכיסו. "אמת לאמיתה! את הכוח הנסתר הקובע את העתיד לטוב ולרע, הוא הגורל, לא ניתן לשנות!", החרה-החזיק אחריו בקול ניחר.

"אכן, כן. הבה נשתה לחיי ארץ השמש העולה ולכבוד הגורל שלא נפל", הסכימה עימם הקצונה הבכירה. מיד הוריקו הנאספים את תכולת המשקה החרף אל קרבם...

לשנות את אותו כוח: עלום, חתום וגלום שנקרא גורל, לא שייך. לא ניתן לחולל בו תמורות. אך אפשרי בהחלט לשטות ולתעתע